

Arrest

nr. 278 628 van 11 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 18 januari 2022.

1.3. Op 5 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Vincente. U woonde daar met uw ouders, uw twee oudere broers en uw jongere zus. Uw ouders hadden een bakkerij waar u en uw oudste broer ook in werkten. U hielp buiten de schooluren het brood bakken en ging het gaan verkopen met de moto naar verschillende wijken. Begin 2019 vroeg de bende MS renta aan uw vader. Om geen problemen te krijgen betaalde uw vader dit geld. U bleef brood verkopen in de omliggende wijken. In april 2019 werd u benaderd door twee leden van de bende MS toen u brood verkocht in comunidad Las Anonas. Ze vroegen u om drugs en wapens te vervoeren naar bendeleden in andere wijken. U had geen andere keuze en deed wat ze vroegen. Vanaf dan werd er geen renta meer gevraagd aan uw vader. In juni 2019 zagen de bendeleden dat u geen problemen kreeg met de politie wanneer u drugs en wapens vervoerde, omdat u bakker was. Ze vroegen u om lid te worden van de bende MS. U weigerde dit en ze vroegen het opnieuw. Een tijdje later zeiden ze dat u te veel wist over hen en een gevaar was voor de bende. Ze zeiden dat ze u zouden vermoorden als u geen lid werd. Vanaf dan ging u niet meer naar de wijk waar de bendeleden zich bevonden en verkocht u brood in andere wijken. Op 12 augustus 2019 werd u tegengehouden door een jongen. Hij hield een machete tegen uw hals en dwong u om een suikerrietveld in te wandelen met uw moto aan de hand. Hij wilde niet zeggen wat zijn bedoelingen waren. U vreesde voor uw leven en slaagde er in de moto tegen hem te gooien. Hij viel en u kon ontsnappen. U ging naar huis en vertelde wat er gebeurd was. Uw vader belde uw familie in België (OV. (...) C.(...) Q.(...) C.(...) N.(...) en OV. (...) C.(...) Q.(...) P.(...) A.(...)) om hulp te vragen. Ze zeiden dat ze in oktober 2019 op bezoek kwamen naar El Salvador en dat u tot dan ergens anders moest wonen. U verbleef bij uw tante in Sonsonate en vanaf oktober bij uw familie die uit België op bezoek kwam. U regelde de documenten voor uw vertrek. Op 2 december 2019 verliet u het land. U reisde via Panama en Nederland en kwam aan in België op 3 december 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2019. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, identiteitsdocumenten van uw ooms, artikels over het geweld in uw regio en een kaart om de locatie van de bendes aan te tonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet

gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Uw vader moest renta betalen aan de bendeleden omdat hij een bakkerij had. U verklaarde dat u niet wist hoeveel hij moest betalen of hoelang (CGVS, p. 9). Even later verklaarde u echter dat ze gedurende drie maanden renta vroegen en telkens een bedrag eisten van 50 of 70 dollar (CGVS, p. 10). Dat u eerst verklaarde geen informatie over de renta te hebben en dan toch blijkt te weten hoeveel en hoe vaak uw vader betaalde, ondermijnt te geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan immers verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent en coherente verklaringen hierover aflegt. Verder verklaarde u dat de bendeleden u in juni vroegen om drugs en wapens te vervoeren als u met de brommer op broodronde ging. U kon dit niet weigeren (CGVS, p. 9). Toen u later gevraagd werd wanneer u dit voor het eerst moest doen, antwoordde u dat u denkt dat het in april was (CGVS, p. 11). Dat u geen coherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop u voor het eerst door de bendeleden benaderd werd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Nadat u twee maanden drugs en wapens vervoerde voor de bende, vroegen ze u om bij hen aan te sluiten. U weigerde dit maar ze vroegen het u steeds opnieuw. Als u niet bij hen zou aansluiten dreigden ze u te vermoorden omdat u te veel over hen wist (CGVS, p. 9). Het is om te beginnen weinig aannemelijk dat de bende uw lidmaatschap per se wilde formaliseren, terwijl u eigenlijk al taken voor hen uitvoerde door drugs en wapens voor hen te vervoeren en dus de facto deel uitmaakte van de bende (CGVS, p. 9, p. 13). Voorts bleef u na deze bedreigingen in juni gewoon brood verkopen op uw zelfde ronde tot augustus (CGVS, p. 13). Dat u gewoon verder bleef werken terwijl uw leven in gevaar was, is niet aannemelijk. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat de bendeleden u met de dood bedreigden en toch de kans gaven om aan hen te ontsnappen (CGVS, p. 13). Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling. Op 12 augustus 2019 werd u tijdens uw werk tegengehouden door een jongeman met een machete. Hij dwong u mee te gaan in een veld maar u kon hem duwen en ontsnappen (CGVS, p. 10). U kan echter weinig over dit incident vertellen. Zo weet u niet wie deze persoon was, bij welke bende hij hoorde of wat zijn bedoelingen waren (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat deze jongen u persoonlijk viseerde omwille van de problemen die u had met de bendeleden. U kende immers de leden van de bende die u bedreigde en zij hadden geen reden om hun bedoelingen tegen u te verzwijgen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Verder moet worden opgemerkt dat u na dit incident nog maandenlang in El Salvador verbleef (CGVS, p. 10). Uit deze houding kan niet afgeleid worden dat u een nood had aan internationale bescherming. U had immers al een paspoort sinds augustus 2019 en kon dus eerder vertrekken. Toen u gevraagd werd waarom u nog in El Salvador bleef wonen, antwoordde u dat u niet wist hoe u moest reizen (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat dit u tegenhield om het land te verlaten. Uw leven was immers in gevaar en uw familie in België kon u van op afstand begeleiden op uw reis. Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als verkoper op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en de identiteitsdocumenten van uw ooms kunnen hoogstens uw nationaliteit, herkomst en identiteit aantonen, die hier niet betwist worden. De artikels over het geweld in uw regio en de kaart over de locaties van de bendes verwijzen naar het algemene geweld en niet naar uw persoonlijke problemen. Bijgevolg kan er uit deze documenten voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. U maakte verder nog enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen betreffen schrijfwijzen van namen en verwoordingen. Uit deze opmerkingen blijkt niet dat u een nood aan internationale bescherming heeft. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009

en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende

groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: Handvest), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen zo de Raad van oordeel zou zijn dat een bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift ter ondersteuning van zijn relaas.

Op 26 augustus 2022 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over met een url die refereert aan volgend nieuw element: de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van 4 juli 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest geschonden acht.

De Raad ziet ook niet in hoe deze artikelen, die respectievelijk naar het hoger belang van het kind als een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en naar de rechten van het kind verwijzen, *in casu* geschonden zouden kunnen zijn vermits verzoeker meerderjarig is.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 1 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden gedood door de bende MS. In dit verband wijst hij er vooreerst op dat de bende MS van zijn vader *renta* vroeg omdat hij een bakkerij had. Verder merkt verzoeker op dat de bende MS hem in april 2019 zou hebben benaderd om drugs en wapens voor hen te vervoeren, waarop zijn vader niet langer *renta* moest betalen. Uiteindelijk zou de bende tussen juni 2019 en augustus 2019 hem hebben pogen te rekruteren als lid, hetgeen verzoeker echter zou hebben geweigerd. Verzoeker geeft verder te kennen dat hij in augustus 2019 werd tegengehouden door een persoon – vermoedelijk van een rivaliserende bende – die hem bedreigde met een machete (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vragen 3.5. en 3.8.; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 18 januari 2022 (hierna: CGVS), p. 9-10).

2.3.4.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een *de facto* autoriteit, deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en er kan worden vastgesteld dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met het Vluchtelingenverdrag. Ook het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) de vaststelling dat verzoeker eerst verklaarde geen informatie te hebben over de *renta* die zijn vader betaalde, om dan toch te weten hoeveel en hoe vaak zijn vader betaalde ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;

(iii) dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij voor het eerst door de benedeleden werd benaderd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven;

(iv) het is verder niet aannemelijk dat de bende verzoekers lidmaatschap *per se* wilde formaliseren, terwijl hij eigenlijk al taken voor hen uitvoerde door drugs en wapens voor hen te vervoeren en aldus *de facto* reeds deel uitmaakte van de bende, noch dat verzoeker van juni tot augustus nog gewoon brood bleef verkopen op dezelfde ronde terwijl zijn leven in gevaar was; dat de benedeleden verzoeker bovendien met de dood bedreigden en toch de kans gaven om aan hen te ontsnappen, zet de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven verder op de helling;

(v) verzoeker kan bijzonder weinig vertellen over het incident op 12 augustus 2019 waarbij een jongen met een machete hem zou hebben tegengehouden; hoe dan ook is het niet aannemelijk dat deze jongen hem persoonlijk viseerde omwille van de problemen die verzoeker had met de benedeleden vermits verzoeker de benedeleden kende die hem bedreigden en zij geen reden hadden om hun bedoeling te verzwijgen;

(vi) de vaststelling dat verzoeker nog maandenlang na het incident in augustus 2019 in El Salvador verbleef, geeft geen blijk van een nood aan internationale bescherming;

(vii) verzoekers profiel als verkoper volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen; verzoeker dient deze vrees of dit reëel risico immers *in concreto* aan te tonen en hij bleef hiertoe in gebreke;

(viii) de documenten die verzoeker voorlegt tijdens de asielprocedure zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(ix) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald;

(x) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in

wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendege geweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19-20).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de

vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal aangaande de *renta* die verzoekers vader als eigenaar van een bakkerij moest betalen aan de bende MS pertinent op als volgt: “(...) *U verklaarde dat u niet wist hoeveel hij moest betalen of hoelang (CGVS, p. 9). Even later verklaarde u echter dat ze gedurende drie maanden renta vroegen en telkens een bedrag eisten van 50 of 70 dollar (CGVS, p. 10). Dat u eerst verklaarde geen informatie over de renta te hebben en dan toch blijkt te weten hoeveel en hoe vaak uw vader betaalde, ondermijnt te geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan immers verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent en coherente verklaringen hierover aflegt.*”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven in het verzoekschrift, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat zijn familie geen financiële problemen kende door deze *renta* (administratief dossier, CGVS, p. 10) en dat deze betalingen stopten (*ibid.*, p. 9). Verder verklaart verzoeker dat zijn familie geen problemen meer heeft gekend na zijn vertrek (administratief dossier, CGVS, p. 15). Dit alles wijst erop dat uit het feit dat zijn vader al dan niet nog *renta* betaalt aan bendeleden van de bende MS geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid.

2.3.4.5.2. Verder kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door bendeleden van de bende MS zijn gevraagd om drugs en wapens te vervoeren en later door hen zijn gevraagd om lid te worden.

In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen over het tijdstip waarop de bendeleden hem voor het eerst zouden hebben benaderd met de vraag om wapens en drugs te vervoeren. Immers, daar waar hij tijdens zijn vrij relaas op het CGVS aangeeft dat de bendeleden hem in juni vroegen om drugs en wapens te vervoeren als hij met de brommer op broodronde ging (administratief dossier, CGVS, p. 9), verklaart hij later dat hij weet dat dit voor juni was en dat hij denkt dat het in april moet zijn geweest dat bendeleden hem de eerste maal vroegen om wapens mee te nemen (administratief dossier, CGVS, p. 11). Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze belangrijke en bepalende gebeurtenis in verzoekers geheugen zou staan gegrift, zo zij op waarheid zou berusten. De vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij voor het eerste benaderd werd door bendeleden ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden: “*Nadat u twee maanden drugs en wapens vervoerde voor de bende, vroegen ze u om bij hen aan te sluiten. U weigerde dit maar ze vroegen het u steeds opnieuw. Als u niet bij hen zou aansluiten dreigden ze u te vermoorden omdat u te veel over hen wist (CGVS, p. 9). Het is om te beginnen weinig aannemelijk dat de bende uw lidmaatschap per se wilde formaliseren, terwijl u eigenlijk al taken voor hen uitvoerde door drugs en wapens voor hen te vervoeren en dus de facto deel uitmaakte van de bende (CGVS, p. 9, p. 13). Voorts bleef u na deze bedreigingen in juni gewoon brood verkopen op uw zelfde ronde tot augustus (CGVS, p. 13). Dat u gewoon verder bleef werken terwijl uw leven in gevaar was, is niet aannemelijk. Daarnaast is het ook niet*

aannemelijk dat de bendeleden u met de dood bedreigden en toch de kans gaven om aan hen te ontsnappen (CGVS, p. 13). Deze onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij slechts gedurende twee maanden en op onregelmatige basis wapens en drugs had vervoerd en zichzelf dus niet als lid zag. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat verzoeker steeds verplicht werd en dat, indien hij lid zou worden van de bende, hij de taken vanuit zichzelf zou uitvoeren zonder verplichting wat een groot voordeel zou uitmaken voor de bende. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalt en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert, waarmee hij evenwel niet aannemelijk maakt dat de bendeleden beroep zouden doen op iemand die zij moesten verplichten om met hen samen te werken als een *de facto* lid en waaraan zij pas nadien zouden vragen om daadwerkelijk lid te worden. Het valt immers niet in te zien waarom een gewelddadige, doch goed georganiseerde groepering zoals de bende MS, het risico zou lopen dat verzoeker de opdrachten niet zou voltooien, zou vluchten en/of de autoriteiten zou verwittigen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij als *quasi* enige broodwinner van het gezin de bakkerij draaiende hield en hij niet zomaar kon stoppen met werken, alsook dat hij na de bedreigingen op andere plekken brood ging verkopen zodat hij wel degelijk enige voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft pas na de derde (en laatste) keer dat de bendeleden vroegen om zich bij hen aan te sluiten niet meer terugging naar dezelfde wijk en tot augustus op dezelfde ronde brood bleef verkopen (administratief dossier, CGVS, p. 13-14), hetgeen wel degelijk een houding is die onverzoenbaar is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familie het na zijn vertrek goed stelt en dat er een werknemer in de bakkerij is bijgekomen die deze (mee) draaiende houdt (administratief dossier, CGVS, p. 5 en 15), hetgeen erop duidt dat er schijnbaar wel opties waren om verzoeker te vervangen in de bakkerij. Dat verzoeker bijgevolg na de bedreiging in juni nog tot augustus brood bleef verkopen op zijn gewoonlijke ronde, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.3.4.5.3. In de bestreden beslissing staat voorts pertinent te lezen:

"Op 12 augustus 2019 werd u tijdens uw werk tegengehouden door een jongeman met een machete. Hij dwong u mee te gaan in een veld maar u kon hem duwen en ontsnappen (CGVS, p. 10). U kan echter weinig over dit incident vertellen. Zo weet u niet wie deze persoon was, bij welke bende hij hoorde of wat zijn bedoelingen waren (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat deze jongen u persoonlijk viseerde omwille van de problemen die u had met de bendeleden. U kende immers de leden van de bende die u bedreigde en zij hadden geen reden om hun bedoelingen tegen u te verzwijgen. Ook dit element brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven in het verzoekschrift, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker na dit incident nog tot 2 december 2019 elders in El Salvador verbleef (administratief dossier, CGVS, p. 10; 'verklaring DVZ', vraag 10), welke houding – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geopperd – opnieuw niet getuigt van een nood aan internationale bescherming. Zo blijkt dat hij reeds in het bezit was van een paspoort sinds augustus 2019 (administratief dossier, map 'Documenten') en kon hij dus eerder vertrekken. Gevraagd waarom hij niet eerder het vliegtuig nam toen er gevaar was, antwoordt verzoeker dat hij niet wist hoe hij moest reizen, waar hij documenten moest laten maken en naar waartoe hij moest gaan en hij wachtte op zijn tante vanuit België om samen met haar te reizen (administratief dossier, CGVS, p. 15), hetgeen niet als afdoende verschuiving kan worden aanzien en niet kan vergoelijken waarom hij deze reis niet eerder ondernam waarbij zijn familie in België desgevallend zijn reis vanop afstand zou hebben kunnen begeleiden. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn familieleden ook geld moesten sparen om hem te helpen is een *post factum* bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en die aldus na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. In zoverre verzoeker benadrukt dat hij al die tijd in een ander departement verbleef en een ondergedoken bestaan leefde, dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat de bende MS eveneens aanwezig was op de woonplaats van zijn tante en naar hem vroeg (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 17). Dat verzoeker in deze context alsnog tot december 2019 in El Salvador bleef, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.5.4. Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden benadrukt dat verzoekers profiel als verkoper op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van

ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker bleef hiertoe in gebreke.

2.3.4.5.5. Waar verzoeker vervolgens wijst op een reeks elementen die volgens hem wél overeenstemmen met elkaar en de objectieve landeninformatie en hij meent dat vergeten data of minder belangrijke details niet doorslaggevend mogen zijn, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen coherent kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het niet-aannemelijk en soms zelfs tegenstrijdig karakter van verzoekers verklaringen blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De onaannemelijkheden in verzoekers kennis zijn – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gealludeerd – van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door te verwijzen naar algemene landeninformatie. Verzoeker toont bovendien niet *in concreto* aan dat de door hem aangehaalde elementen zwaarder zouden doorwegen dan de vaagheden, inconsistenties en onaannemelijkheden die in de bestreden beslissing op pertinente wijze worden uiteengezet.

2.3.4.5.6. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift nog dat terugkeerders uit het buitenland volgens de richtlijnen van UNHCR het risico lopen om te worden afgeperst en dat dit risicoprofiel wordt bevestigd in de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 13 juli 2021, waaruit blijkt dat terugkeerders te maken kunnen krijgen met afpersing, discriminatie, stigmatisering en zelfs de dood. Hij wijst er voorts op hij een aanzienlijk risico loopt op afpersing wanneer hij zou terugkeren aangezien de bendes er vanuit zouden gaan dat men na een verblijf in West-Europa terugkeert met een grote som geld, hetgeen volgens verzoeker wel degelijk een fundamenteel verschil inhoudt.

Op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij ten gevolge van problemen met bendeleden El Salvador zou hebben (moeten) verlaten. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf

bestaand bendege relateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdendeerd door bendeleden.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.5.7. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en het feit dat dit ervoor zal zorgen dat hij extra zal worden geïdendeerd door de bende in de wijk, te meer daar uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” blijkt dat in deze leeftijdscategorie het hoogste aantal slachtoffers valt, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat kinderen en jongeren een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid in El Salvador en zijn profiel als “jongere” dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Dit blijkt tevens uit de door hem geciteerde “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR die stellen dat: “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children, in particular but not limited to those from areas where gangs operate or from social milieus where violence against children is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of their (imputed) political opinion or on the basis of other Convention grounds (...)*” (p. 36). De vrees van verzoeker moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker noch in de loop van de administratieve procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige aan zijn profiel als jongere gelinkte problemen heeft aangehaald.

2.3.4.5.8. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift voorts wijst op een risicoprofiel omwille van het feit dat hij kampt met een constante angst en traumatisering door een cumulatie van alle gebeurtenissen die hij al heeft meegemaakt, dient – daargelaten uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten – te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt ter staving van deze bewering. Verzoeker slaagt er dan ook niet in *in concreto* aannemelijk te maken een risicoprofiel te hebben omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand.

2.3.4.5.9. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat hij afkomstig is uit een wijk onder controle van een bende en leidt hieruit een risicoprofiel af. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat de familieleden die in El Salvador zijn achtergebleven, in het bijzonder zijn ouders, zijn twee broers en zus, en die nog steeds op dezelfde plaats wonen in *las anonas*, kennelijk geen problemen hebben gekend met bendeleden na verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, CGVS, p. 4-5). Verzoeker toont dan ook, gelet op het ongeloofwaardig geachte vluchtrelaas, niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst zou dreigen te worden vervolgd wegens “*wonende in een wijk onder controle van een bende*”.

2.3.4.5.10. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.4.5.11. Zo verzoekers advocaat ter terechtzitting nog een uitvoerig pleidooi voert over de vaststellingen in de bestreden beslissing en meent dat deze niet voldoende gefundeerd zijn, dient te worden vastgesteld dat dit pleidooi geen weerslag vindt in verzoekers verzoekschrift en dit verweer uit de debatten moet worden geweerd. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie de artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier.

2.3.4.5.12. Voor het overige herhaalt verzoeker eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in zijn vrees voor vervolging en bekritiseert en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.4.6. Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het uitvoerig betoog in het verzoekschrift dat de kwalificatie van de aangevoerde feiten gebrekkig is, dat de bendes in El Salvador "*niet-statelijke actoren van vervolging*" zijn, dat er geen intern vestigingsalternatief noch effectieve bescherming bestaat tegen het geweld in El Salvador en dat er een *nexus* is met het Vluchtelingenverdrag op basis van politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep, is niet dienstig. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen met bendeleden, waardoor een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden, vestigingsalternatieven in zijn land van herkomst, dan wel naar de band met het Vluchtelingenverdrag irrelevant is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c)

van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal (zie onder meer de COI Focus "*Salvador. Situation Sécuritaire*" van 4 juli 2022; rechtsplegingsdossier, stuk 7) en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" en "*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te

concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat de bendes als de autoriteit gelden in de meeste buurten in El Salvador en dat zowel zij als de overheid zich structureel bezondigen aan buitengerechtelijke executies, het citeren uit en refereren aan landeninformatie toegevoegd aan het verzoekschrift en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, dan wel in dezelfde lijn ligt, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund. Uit het gegeven dat er in maart 2022 in El Salvador de noodtoestand voor één maand werd uitgeroepen nadat er 89 moorden plaatsvonden op vier dagen, kan niet blijken dat het *in casu* om willekeurig geweld gaat. De tijdelijke verlenging van de noodtoestand wijst hier evenmin op. Verzoeker toont hiermee bijgevolg niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET